

Дещо про нові переклади Біблії

Якось наші друзі дали прочитати в одному християнському виданні велику статтю^{*)}, у якій іде мова про суттєві помилки у найбільш поширеному на сьогодні російському синодальному перекладі Біблії, які будуть, мовляв, виправлені у новому

перекладі Євангелія під назвою «Вечное Евангелие».

Ми не можемо повністю навести цю статтю, бо вона зайняла б понад 12 сторінок журналу. Подаємо скорочено її початок і кінець, які достатньо висвітлюють суть справи:

«Христиане последнего времени имеют большое количество переводов Священного Писания, которым, безусловно, доверяют и используют как авторитетные источники Слова Божьего. Лишь немногим доступно глубокое изучение и исследование Библии с использованием текстов на языке оригинала... А ведь неправильная форма перевода может полностью изменить смысл оригинала; истины, которые заложены в Библии, могут быть поданы в неправильном свете.

Занимаясь переводом Нового Завета с оригинала греческого языка на протяжении вот уже 15 лет, я бы хотел обратить внимание на одно из очень важных мест Нового Завета, которое из-за неточного перевода не даёт изучающим Библию правильно воспринимать и постигать одну из важных истин многогранного учения Иисуса Христа...

^{*)} Валерій Громов «Что Библия говорит о мамоне». Газета «Камень Краеугольный» № 01(58) ст. 6-7

Давайте возьмём притчу о неверном домоправителе (Лук. 16:1-13). У читателя, при всём его желании понять смысловое значение этой притчи, не складывается ни логическая, ни духовная «мозаика» из-за того, что общеупотребительный синодальный перевод этой притчи советует ему приобретать друзей «богатством неправедным». Вместе с тем, многим ли из нас приходилось обращаться к оригинальному тексту Евангелия от Луки 16:9 или хотя бы заглянуть в подстрочный греческо-русский перевод Нового Завета того же российского библейского Общества? Может не у всех есть такая возможность, но если мы это сделаем, то что мы там обнаружим?

Сочетание слов в синодальном переводе «богатство неправедное» дословно с оригинала греческого переводится как «мамона неправедности». Буквальный перевод арамейского слова «мамона» – «находящийся в безопасности» в русском языке имеет несколько значений: 1) мамона, богатство; 2) бог (идол) богатства...

Греческое существительное «адикиа» переводится как «неправедность», «неправда», «несправедливость», «обида». И в оригинале греческого текста Лук. 16:9 в словосочетании «мамона неправедности» оба слова употреблены как существительные родительного падежа, в то время, как синодальный перевод использует творительный падеж, а слово «адикиа» – как прилагательное.

Более того, перед сочетанием слов «мамона неправедности» в оригинале текста имеется ключевой греческий предлог «ек», который с родительным падежом выражает движение «из» или «от» какого либо места, объекта: «из» (с), «от», «вне», «вдали от», «независимо от» и т. п. (см. греческо-русский Словарь А.Д.Вайсмана, с.387). А в синодальном переводе этот предлог отсутствует вообще, и смысл всего выражения изменился на противоположный. И не только у А.Д.Вайсмана есть все значения этого предлога. Достаточно обратиться к другим авторитетным словарям или переводам, правильно использовавшим значение этого предлога в данном тексте. Например, в «Young's Literal Translation of the Bible» переведено: «And I say to you, make to yourselves friends out of the mammon of unrighteousness, that when ye may fail, they may receive you to the age-during tabernacles» (Лук. 16:9). Этот предлог – «out of» – на английском языке однозначно переводится только как «вне», «снаружи», «без», «за пределами чего-л.» То есть в оригинале текста и в правильных переводах этот стих звучит таким образом: «А Я вам говорю: приобретайте себе друзей ВНЕ мамоны неправедности, чтобы, когда отойдёте, вас приняли в вечные обители (Лук. 16:9). Союз “and” в начале предложения для усиления противопоставления может также переводиться как “а”...»

...Суверенністю можна сказати, що правильні переклади Священного Писання проливають світ на откровения Божьи, які раніше були сокрыты из-за неточности переводов, позволяя Господу менять наши представления. Верю, що вихід в світ в 2008 році «Вечного Евангелия» – нового перекладу Нового Завіта, підготовленого Національної академією наук України, буде суттєвою допомогою к познанню глибин Божьей премудрости і откровений, якими преизобилует Священное Писание, чтобы всякие ложные доктрины были развенчаны и Слово Божье засияло своим истинным светом на українському і російському мовах. Неисказённое Слово Божье, як обоюдоострый меч, рассечёт всякие узы неведения, высвобождая из рабского плена мамоны многих христиан, попавших в его сети, а познающая истина освободит и не даст украсть Божье призвание в их жизнь...

Валерий ГРОМОВ

доктор теологии, ректор Библийского Института ОНХХЦУ (ПЕ),
член центрального правления УБО

Читаючи синодальний переклад Біблії вже багато років поспіль, ми не мали ускладнень, як про це пише Валерій Громов, у розумінні смислу притчі про невірнього управителя. Досліджуючи Біблію, правда, не на основі читання манускриптів в оригіналі (бо такої можливості дійсно не мали), а аналізуючи і порівнюючи різні місця Писання подібного духовного змісту, ми не зустрічали особливих труднощів в тлумаченні смислу цієї притчі. А ось текст вищенаведеної статті одразу ж викликав багато питань.

Що каже буква Писання?

Та перш, ніж перейти до текстів Писання, потрібно було за рекомендацією автора переконатися, подібно до мешканців Верії, чи все «дійсно так» (Дії 17:11), як написано у статті. І для цього справді потрібні хоча б названі

посібники: словники, різні переклади Біблії, знання мов і т. п. Бо що скажеш, не дослідивши? Та коли є бажання шукати правду, бо ж написано: «Не извращай закона, не смотри на лица... Правды, правды ищи, дабы ты был жив и овладел землею, которую Господь Бог твой даёт тебе» (Повт. Зак. 16:19,20 – синод. пер.), то Господь виходить назустріч! Слава Йому!

Отже, шановний автор статті Валерій Громов, який займається перекладом тексту Нового Завіту ось уже протягом 15-ти років, стверджує, що в Лк. 16:9 замість «приобретайте себе друзей богатством неправедным» слід читати «приобретайте себе друзей вне мамоны неправедности»...

На цьому поки що зупинимось і заглянемо в рекомендований автором «Подстрочный греческо-русский перевод Нового Завіта». І що ж ми там

читаємо? Цитуємо дослівно мовою оригіналу: «И Я вам говорю, себе со-творите друзей **из мамоны неправедности**, чтобы когда исчезнет они приняли вас в вечные жилища». А тепер порівняймо цей текст з авторським «приобретайте себе друзей **вне мамоны неправедности**». Автор наголошує на зміні відмінків у синодальній версії, проте, як бачимо, смисл синодальної версії повністю збігається з підрядковим грецько-російським перекладом. А ось у автора смисл сказаного дійсно змінився на протилежний. Навіщо було шановному Валерію Громову згадувати про цей «подстрочный греческо-русский перевод» – не зрозуміло. Напевно, розрахунок робився на те, що у більшості читачів, цього перекладу немає.

Тепер, оскільки зміна відмінку в синодальному тексті порівняно з оригіналом, як бачимо, на смисл написаного не вплинула, перейдемо до прийменника «*ἐκ*», бо за логікою автора, від перекладу цього слова залежить смисл притчі. Для з'ясування значення цього слова звернімося до ще одного джерела, вказаного самим В. Громовим – грецько-російського словника Олександра Вейсмана. На жаль, ми не зможемо навести тут усі варіанти перекладу даного слова, бо у згаданому словнику вони займають півсторінки, а це приблизно одна повна сторінка нашого журналу. Однак, якщо ви заглянете у названий словник, то неодмінно зауважите, що обраний Валерієм Громовим варіант перекладу слова «*ἐκ*» далеко не основний. Більше того, у словнику так і зазначено: «...а іноді означає перебування поза якимось

місцем». Цього «іноді» явно замало, щоб дозволити собі заперечити традиційний переклад, чи не так?

Досліджуючи даний текст, ми звернулися також і до давньогрецького словника Дворецького, що надає аж 19 варіантів перекладу слова «*ἐκ*», проте варіанту, який обрав Валерій Громов, там навіть не виявилось. Тоді у нас з'явилася підозра, що у часи Христа слово «*ἐκ*» взагалі не вживалося у значенні «поза (чимось)».

Ми взяли цю грецьку словоконструкцію (*ἐκ τοῦ + родовий відмінок*) точно у тій самій формі, у якій вона вжита в притчі про невірнього управителя і за допомогою комп'ютера перевірили весь Новий Завіт від Матвія до Об'явлення, виділивши усі місця, де зустрічалася точно та ж сама словформа і з тими ж відмінками. Таких місць виявилось 87. І в жодному(!) з них не зустрівся прийменник «*ἐκ*» у значенні «поза (чимось)». Нижче ми наводимо лише кілька прикладів із Писання, де ця конструкція зустрічається у тій же формі і відмінку, і має той же смисл, що й у Луки 16:9:

- «Добра людина з [*ἐκ τοῦ*] доброго скарбу добре виносить, а лукава людина **зо** [*ἐκ τοῦ*] скарбу лихого виносить лихе» (Мт. 12:35).

- «А з [*ἐκ τοῦ*] Його повноти ми одержали всі, а то благодать на благодать» (Ін. 1:16).

- «Що вродилося з тіла – є тіло, що ж уродилося з [*ἐκ τοῦ*] Духа – є дух» (Ін. 3:6).

- «Промовивши це, Він сплюнув на землю, і з [*ἐκ τοῦ*] слини грязиво зробив, і очі сліпому помазав...» (Ін. 9:6).

• «Чи гончар не має влади над глиною, щоб із [ἐκ τοῦ] того самого місива зробити одну посудину на честь, а одну на нечесть?» (Рим. 9:21).

Із наведених вище цитат чітко видно, що вживання слова «ἐκ» у традиційному перекладі тексту притчі про невірного управителя цілком співпадає з іншими подібними місцями Євангелія. Тож не дивно, що найавторитетніші у світі переклади Нового Завіту одностайні в тлумаченні смислу цього тексту. Давайте прочитаємо три класичні переклади, що були випробувані часом і мають найкращу репутацію серед фахівців. Отже,

1. Російський синодальний переклад: *«И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители».*

2. Традиційний переклад короля Якова (Old King James Version), яким впродовж століть користувалися усі англомовні християни: *«And I say unto you, Make to yourselves friends of the mammon of unrighteousness; that, when ye fail, they may receive you into everlasting habitations».*

3. Біблія Лютера (Luther Bibel), що є класичним перекладом німецькою мовою: *«Und ich sage euch auch: Machet euch Freunde mit dem ungerechten Mammon, auf daß, wenn ihr nun darbet, sie euch aufnehmen in die ewigen Hütten».*

Очевидно, що навіть при наявності деяких розходжень, кожен із визнаних біблійних перекладів суперечить версії В.Громова. Та це ще не все. Далі автор наводить «вірний» переклад цього тексту, спочатку англійською (Young's

Literal Translation of the Bible): *«And I say to you, make to yourselves friends out of the mammon of unrighteousness...»*, а потім перекладає російською: «А Я вам говорю: приобретайте себе друзей вне мамоны неправедности...» І додає: «Сюз “and” в начале предложения для усиления противопоставления может также переводиться как “а”».

По-перше, щодо «and» в англійській мові, то це слово дійсно може перекладатись як «а», але дуже рідко, а в переважній більшості випадків перекладається таки як «і», та Громову «і» не підходить, бо тоді цей текст буде звучати так, як у синодальній Біблії: «И Я говорю вам», а йому потрібно, щоб було: «А Я вам говорю...»

По-друге, взагалі не зрозуміло, навіщо автор перекладає з англійської, коли у нього є оригінальний грецький текст? А у грецькому тексті тут маємо слово «καὶ», що, згідно з тим же словником Вейсмана, перекладається як «і», «також», «навіть»... Що ж стосується сполучника «а» у значенні протиставлення, як пише автор, то такого варіанту там взагалі нема. Тож цілком логічно, що грецьке «καὶ» переклали на англійську саме як «and», тобто наше «і». Ніяких інших варіантів тут не було і бути не могло.

Складається враження, що автор балансує поміж різних мов, перекладів і словників, вибірково вихоплюючи з них те, що йому потрібно для обґрунтування своїх ідей.

Отож запам'ятаймо, що «багатство неправедне» і «мамона неправедності» – це два тотожні вирази, у них виражена одна і та ж суть. І на ній ми мусимо зупинитися.

Про наші земні скарби

Ось що пише Павло про людей зіпсованого розуму й позбавлених істини, які думають, що побожність – засіб прибутку: «Велике надбання бути побожним і задоволеним. Тому що ми нічого не принесли в світ, то ясно, що нічого не можемо винести з нього. А маючи поживу і одяг, будьмо задоволені тим. Але ті, що хочуть багатіти, впадають в спокуси та тенета і безліч безглузвих та шкідливих бажань, що штовхають людей у прірву та погибель. Бо корінь усього лихого – грошолобство, віддавшись якому, деякі ухилилися від віри...» (1Тим. 6:5-10). Зупинимося на питанні: що ми, віруючі в Бога, християни, тут на цій землі маємо?

Ставлення Господа Ісуса Христа і Слова Божого до всіх наших земних скарбів чітко виражене в Його притчі про багатий урожай: «І розповів їм притчу: «В одного багача добре вродила нива... І сказав: «Ось що зроблю: знесу клуні мої і поставлю більші, і зберу все моє збіжжя туди і все добро моє, і скажу душі моїй: їж, пий і веселися!» Та Бог сказав йому: «Безумний, у цю ніч душу твою візьмуть у тебе; і все, що ти надбав, кому дістанеться?» Ось так буває з тим, хто збирає скарби для себе, а не в Бога багатіє» (Лк. 12:16-21).

Господь багаторазово і різними способами вчить усіх, хто хоче бути Йому вірним, що будь-яке земне багатство (мамона) не може бути надійною опорою для життя дочасного, тим більше – для життя вічного. Тому в Писанні це багатство часто називається непевним, невірним, неправедним, не своїм, чужим і т. п. І це не

залежить ні від його розміру, ні від того, чим воно є, ні від того, яким чином (чесно, чи ні) воно набуто. Христос підходить з іншого боку: «Так кожен з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:33). Тобто, якщо я християнин, учень Христа, то на землі у мене нема нічого свого, тим більше «праведного»! Бо ж «що ти маєш, чого б не одержав? А якщо одержав, чого хвалишся, ніби не одержав?» (1Кор. 4:7), ніби це твоє власне.

Може прийти думка: а руки, ноги, всі інші органи тіла і сам я (душа моя) – вони ж, певно-таки, мої?» І на це Господь відповідає: «Якщо хто хоче йти за Мною, нехай зречеться самого себе... і йде вслід за Мною» (Лк. 9:23). Звідси зрозуміло, що коли ми йдемо за Ісусом, то все, що за мірками світу – наше, те за небесними мірками не є нашим, а чужим, непевним і неправедним, бо за земні скарби, якби ми навіть весь світ придбали, для вічності душі не викупимо.

І йдеться не тільки про будь-які земні надбання, а й у глибшому розумінні – про самого себе. Апостол Павло каже: «ви не свої, ви куплені дорогою ціною» (1Кор. 6:19-20). А ось як він застосував це вчення власне до себе: «Але те, що було для мене надбанням, то заради Христа я вважав за втрату. То ж усе я вважаю за ніщо ради переваги пізнання Христа Ісуса, мого Господа, для Якого я відрікся від усього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Флп. 3:7-8). Маємо кого наслідувати! Сьогодні, на жаль, будь-який скарб на землі: гроші, речі, нерухомість, фізична сила, інтелект, знання, голос, тіло і його органи – все стало

товаром, усе в усіх сферах, на всіх рівнях продають, міняють і купують. І це віддзеркалює сумну картину нашого сьогодення. На жаль, стали товаром на всіх рівнях і такі речі, які ніколи для торгівлі призначені не були: чесність, сумління, порядність, вірність і т. п. Це тим більше (і ще раз) підкреслює ненадійність, непевність і несправедність будь-яких наших скарбів на землі.

До речі, у синодальному перекладі після слів Христа «Приобретайте себе друзей богатством неправедным» у наступному, 10-му вірші говориться: «...неверный в малом неверен и во многом». Слово «неправедным» у 9-му вірші і слова «неверный» та «неверен» у 10-му – це спільнокореневі слова, утворені із грецького слова «ἀδικία». Цей факт ще раз підкреслює, що у даному випадку слово «неправедне» вказує не на походження багатства (тобто не на те, що воно нечесно нажите), а на його невірну природу. Бо усе, що праведне, має вічну цінність, а багатство у цьому сенсі праведним бути не може.

Що ж нам, християнам, робити з нашими земними скарбами, які, виявляється, і не наші, бо вони дочасні і, хоч цінуються у світі, але для вічності не додають нічого, та ще й можуть стати непосильним тягарем і небезпечкою для нашої душі? Чи нам їх накопичувати? Але тим важче буде з ними прощатися, і їхній бог мамона потягне нас туди, куди сам буде вкинутий. Чи міняти на стійку валюту, якісь дорогоцінності, чи вкладати в нерухомість або бізнес? Тоді підкажіть нам, що є стійким на землі? А може задовольняти забаганки тіла, «все рівно по-мремо»? Щодо накопичування і до

«їж, пий і веселися» ми вже наводили притчу про великий урожай в полі (див. Лк. 12:16-21). На що міняти скарб, якщо Писання стверджує, що тут на землі усе тлінне, навіть срібло й золото (1Пет. 1:18)?

Про що ж притча?

На це питання саме через притчу про невірного управителя Бог нам проливає світло (читайте Лк. 16:1-12).

Отже, багатий господар має маєток, який він віддав у розпорядження управителю. Минув час. І раптом господарю доносять, що управитель марнує його майно. Той негайно вживає рішучі заходи: вимагає від управителя звіту в управлінні, одночасно відсторонюючи його від управління. Ситуація критична для управителя. Судячи по тому, що він думав «сам у собі», він був уже немолодим, нічого за час управління собі особисто не надбав і виявився повним банкрутом.

І в тих обставинах управитель, залишившись без засобів для існування, не панікує, не впадає у відчай, а відразу ж приступає до вирішення питання, на той час для нього найголовнішого: забезпечення свого майбутнього. Розміркувавши й тверезо оцінивши стан справ, він, як людина світу, здогадався, що йому зробити, щоб коли буде вигнаний, хоч якось забезпечити себе. Він зважається за рахунок майна господаря нечесно набути собі «друзів», які в майбутньому потурбувалися б про нього. І здійснив задумане. А господар, уявивши себе на місці свого управителя в цій ситуації, знайшов рішення управителя мудрим, і похвалив його за його догадливість.

Чи можна з цього взяти якийсь приклад для наслідування нам, віруючим? Який же приклад вбачає тут Христос, коли проголошує: «І Я кажу вам...»? Це – піклування про майбутнє! Якщо для управителя треба було якось дожити кілька літ до смерті, і він так серйозно підійшов до цього питання, то для нас, християн, піклування про майбутнє є одним з найголовніших питань земного життя, адже наше майбутнє – вічне. І якщо управитель майном господаря скористався нечесно, а господар навіть похвалив його, то тим більше наш Господар, вручивши певне земне майно в наше розпорядження, закликає використати його якраз для придбання друзів для вічності. Він буде задоволений, якщо ми так зробимо: «Гаразд, добрий і вірний рабе! В малому був ти вірний, над великим поставлю тебе. Увійди в радість Господаря твого» (Мт. 25:21).

Суть притчі про невірного управителя полягає у тому, щоб ми, живучи на землі, збирали скарби для вічності. А чи не можна якось зробити обмін: земне майно обміняти на небесні скарби?! На це запитання у Євангелії є відповідь Самого Господа, у притчі про багатого юнака: «...Ісус сказав йому: коли хочеш бути досконалим, піди, продай добро твоє і роздай убогим; і матимеш скарб на небесах; і приходи та йди слідом за Мною» (Мт. 19:21). Механізм «обміну» як бачимо дуже простий. Ось ще кілька місць з Писання, які це підтверджують: «Хто творить благо бідному, – той позичає Богові; і тому, хто дає, Він відплачує знову» (Пр. 19:17). «...Приготуйте сакви, що не старіють, і скарби, що не

зменшуються на небесах, куди злодій не наближається, і де міль не точить. Бо де скарб ваш, там буде і серце ваше!» (Лк. 12:31-34). «Розсипав (расточил – *синод. пер.*) і роздав убогим; правда його перебуває повік» (2Кор. 9:9). Ось як здобувається небесна правда! Отже, «обмін» можливий, ще й при цьому серце приліплюється до небесного (Мт. 6:19-20). Якраз про це йдеться у притчі про невірного управителя: «І Я кажу вам: здобуйте собі друзів багатством неправедним, щоб вони, коли його не стане, прийняли вас у вічні оселі» (Лк. 16:9). Ісус закликає це робити і пояснює, як через земне майно, тобто через дочасне, неправедне, непевне багатство, набувати вічні, скарби в Царстві Божому, а через них – друзів для вічності. Це і є той «обмін валют» (земної тлінної на вічну нетлінну), до якого закликає притча.

Як бачимо, в синодальному варіанті притчі складається дуже чітка «логічна і духовна мозаїка», яку заперечує автор статті. А ось після заміни тексту вірша (16:9) з синодального на авторський (В. Громова), логіки в притчі не збільшилося, та ще й виникає резонне питання: про що тоді притча взагалі?

Чи буває мамона праведності?

Може у когось з читачів, які читають (але не досліджують) Писання, міг викликати нерозуміння сам вираз «багатство неправедне», бо перше, що приходить на думку, читаючи це словосполучення – це багатство, нажите нечесно: обманом, грабунком, крадіжкою і т.п., тобто неправдою. Вище ми уже звертали увагу на значення

цього виразу згідно Євангелія. Звернімося до ще одного місця Писання, аналогічного притчі, яку розглядаємо. «Наказуй багатим у світі цьому, щоб вони не були зарозумілими і не покладали надії на багатство непевне (неверное – *синод. пер.*), а на Живого Бога, що щедро дає усе для задоволення нашого; щоб вони чинили добро, збагачувались добрими вчинками, були щедрі й охочі допомагати іншим, складаючи собі скарб – добру основу майбутнього, щоб досягти вічного життя» (1Тим. 6:17-19). «Непевне», «невірне» чи «неправедне» знову-таки тому, що воно тлінне, дочасне, земне і ненадійне, а не тому, що надбане невірно. Ми не захищаємо злодіїв, добре пам'ятаючи слова Біблії: «всякий, хто краде, буде вигублений» (Зах. 5:3 – *синод. пер.*) Але суть притчі в іншому.

Якщо вираз «багатство неправедне» («мамона неправедності») розглядати в сенсі його неправедного (тобто нечесного) походження, то тоді поряд з багатством неправедним мусить існувати ще й праведне, тобто надбане чесно. В такому випадку поряд з мамоною неправедності мусить по аналогії існувати ще один мамона – мамона праведності. Таке положення дуже вигідне для багатіїв, яких так картає у своїй статті В. Громов. Адже жоден з них не визнає свого багатства «мамоною неправедності».

У названій статті це питання замовчується. Бо ж якщо друзів для вічності набувати «поза мамоною неправедності», то їх, певно, треба набувати через «мамону праведності»?

Христос так не ділить. Бо цей хитрий і небезпечний ідол мамона – скрізь

той самий. Він подібно до хамелеона приймає різні відтінки в залежності від обставин, але при цьому його звиряча диявольська згубна сутність не міняється. Він ковтає свої жертви масово, а вони кидаються в його пашу з задоволенням. Одного разу ввійшовши в серце людини, цей бог-мамона узурпує серце і дуже швидко робить людину своїм рабом. Жити з ним в одному серці Христос не може: «Ніхто не може служити двом панам: або одного він зненавидить, а другого полюбить; або до одного буде прихильний, а до другого зневажливий. Не можете служити Богу і мамоні» (Мт. 6:24).

Післямова

Потрібно зауважити, що спекуляція на різних біблійних перекладах та на грецьких текстах останнім часом набула небувалого розмаху. І це не може не насторожувати. Знаючи, у чиїх руках сьогодні зосереджені кошти, що фінансують різні мас-медійні проекти, напрошується думка, що комусь уже аж надто заважають класичні біблійні переклади, в т.ч. і Російський синодальний. Але ми бачимо, що православні отці набагато сумлінніше і богобійніше ставилися до справи перекладу Біблії, ніж багато сучасних перекладачів. Звичайно, жоден з перекладів не є досконалим і місцями має ті чи інші похибки, проте масштаби дискредитації синодального перекладу просто вражають. Можливо, нам готують до приходу антихриста «нову біблію», яка повинна влаштувати всі конфесії і, що особливо важливо, відповідати духу останнього часу. Ми зовсім не проти дослідження грецьких

текстів та інших перекладів для глибшого розуміння деяких складних біблійних текстів, проте, коли вам пропонують нові, «точніші» переклади, які докорінно змінюють (з точністю до навпаки) зміст написаного – тут треба бути обережним і не спішити вірити

новітнім тлумачам, якими б шанованими і титулованими вони не були. Бо ж не даремне нам Писання каже: «Но если бы даже мы или Ангел с неба стал благовествовать вам не то, что мы благовествовали вам, да будет анафема» (Гал. 1:8 – синод. пер.)

В'ячеслав Каплун, Ол-др Каплун

З біографії І.В.Каргеля...

...Іван Веніамінович розповів, що одного разу він, будучи в Петербурзі, ввечері після роботи йшов до себе на квартиру і почув дивний спів. Зупинившись, він побачив вивіску: «Столярна майстерня». Він зацікавився і зайшов послухати. Зійшовши в підвальне приміщення, він побачив незвичну картину, якесь співтовариство людей різних професій. Тут сиділи поруч столярі й ковалі, князі й графині. Після співу одна молода дівчина почала читати Євангеліє і пояснювати його. Після читання знову співали, а потім говорив князь Василь Олександрович Пашков. Його мова так схвилювала Івана Веніаміновича, що він не знав, куди діватися. Після проповіді всі схилили коліна й молилися, потім знову співали, і зібрання закінчилося. До Каргеля підійшов молодий чоловік і почав говорити йому про спасіння його душі. Потім Каргель познайомився з Пашковим, який дуже зацікавився ним і розповів історію свого навернення до Бога.

Швидкими кроками Каргель наближався до Бога, і Бог наближався до нього. Невдовзі він залишив свою роботу і став місіонером. Він часто їздив на Кавказ. Водне хрещення приймав у Тифлісі. Якось одна княгиня пожертвувала Каргелю солідну суму грошей на місіонерське служіння. Через деякий час Каргель прислав їй листа й фотографію з групою навернених до Бога людей і пояснення: «И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители» (Лк. 16:9). «Ось капітал ваш, – писав Каргель, – який перейшов на небо, а ці друзі будуть вам нагородою на небесах»...

И.В.Каргель «Собрание сочинений»
«Библия для всех» С.-Петербург, 2000
стр. 689-690